

U NELMIA JA UUSIA ALKUJA

Olen aloittanut uuden elämän monen monituista kertaa. Tai ainakin yrittänyt. Enimmäkseen kyseessä on ollut omaan kroppaan liittyviä yrityksentyynkiä: vuosittaiset laihdutus-tempaukset, makean pois jättämiset, kuntosalikortin ostamiset, kynsien pureskelun lopettamisen aloittamiset ja muut lakkotyypiset ratkaisut.

Voisi melkein todeta että olen uusien alkujen maailmanmestari. Pöyristyttävän hanakka lupaaman kaikenlaista sekä itselleni että muille. Huonommin on sitten käynyt pitkäpintaisuuteni kanssa mitä tulee näiden lupauksen pitämiseen tai terveempien elämäntapojen jatkamiseen myös sen kriittisen ensimmäisen viikon jälkeenkin.

Joskus uuden elämän aloittamisen kohdalla ei kuitenkaan ole kysymys turhan optimistisista uudenvuodenlupauksista, vaan välillä voi käydä niin, että elämä itse pakottaa ihmisen laittamaan ihan kaiken uusiksi. Ehkä näitä elämää suurempia muutoksia saadaankin aikaan vain pakon sanelemana? Suuren luokan muutokset tuntuvat monesti pelottavilta, joten ei ole ihme jos ihminen kitisee ja pistää hanttiin. Mutta paras tapa käsitellä kohtalon oikkuja on kokemukseni mukaan avata silmänsä kaikille niille mahdollisuuksille, joita mullistukset ja kriisit voivat saada aikaan.

Minulle tällainen kriisi oli avoliittoni kariutuminen keskellä kylmintä talvea, kun Skoone oli epätavallista kyllä paksun lumen peitossa. Ja tämä ero taas sai aikaan lumipalloefektin.

Ilmiön nimi tulee lumipallosta, joka kerää pinnalleen lisälunta ja täten kasvaa kun sitä vieritetään suojakelillä maan pinnalla, tai toisaalta lumivyörystä, joka edetessään saa koko ajan lisää vauhtia ja kerää yhä enemmän lunta ja jäätä mukaansa.

Minun lumipalloni osoittautui positiiviseksi, vaikka muutoksia vyöryikin niskaani – kasapäin ja kertaheitolla. Kaikki alkoi melko epädramaattisesti yhteisestä päätöksestä, mutta ero ja erilleen muuttaminen toivat mukanaan monta elämänmuutosta ja käytännön ongelmaa ratkaistavaksi. Tarvitsin esimerkiksi oman asunnon. Ja minusta tuli taas kerran yksinään sinnittelevä sinkku. Minua ei enää koskaan pyydettäisi muiden parien kanssa iltaa istumaan, totesin synkistellen. Joutuisin viettämään joulua vanhempieni kanssa kolmistaan, asumaan hotelleiden kalliissa yhden hengen huoneissa ja menemään yksin serkkuni häihin taistelemaan hääkimpusta viisivuotiainen tyttöjen kanssa. Minua odottivat tulevaisuudessa vain nettideittailu, keski-ikäisten lihamarkkinat tai hidas, yksinäinen kuihtuminen.

Minua kauhistutti. Olinhan rakentanut koko identiteettiäni parisuhteemme varaan. Olimme yksimielisesti ja vapaaehtoisesti lapsettomia, asuimme tilavassa omistusasunnossa viheralueiden läheisyydessä ja meillä oli tapana syödä pitsaa olohuoneen sohvalla kihlajaispäivänämme. Kuntoilimme yhdessä; lihoimme yhdessä. Mutta molemminpuolinen parisuhdekyllästyminen ja yhteisten päämäärien puute sai avoliiton kariutumaan. Nyt sitä ollaan sitten keski-ikässä ja seitsemän vuoden suhdetriisissä, totesin rationaalisesti mutta surullisena, onnettomanakin.

Ensin itkin, sitten toivotin eksäni painumaan hiiteen, vaikka yhtäläillä vika oli minussa ja minähän se kai alun perin asian puheeksi otinkin. Sitten aloin tajuta, miten kauan kaikki oli todellakin ollut vain päämäärätöntä rutiinia. Olin

kokonaan kadottanut oman tahtoni suhdesymbioosissamme enkä olisi voinut jatkaa samaa rataa.

Minun oli ollut pakko pelastaa itseni.

Mutta olo ei ollut kovin rehvasteleiva, kun seisoin lumi-myrskyn ja tavallista ankaramman helmikuun keskellä mie-
li yhtenä kysymysmerkkinä. Tulevaisuus tuntui kokoelmalta
umpikujia pikemminkin kuin puhvettipöydältä, josta saisin
valita ne kaikkein herkullisimmat tulevaisuuden vaihtoeh-
dot. Mitä jos emme saisi entistä asuntoamme myytyä? Kuka
vaihtaisi autoon kesärenkaat? (Minähän olin niin saamaton,
etten edes osannut ajaa autoa verstaalle jos entinen avomie-
heni ei lähtenyt mukaan henkiseksi tueksi.) Ja kummalle auto
ylipäättään kuului? Kuka saisi rokokoosohvan? Ja kuka pi-
täisi huolta minusta, diabeetikosta, jos saisin insuliinitunte-
muksen keskellä yötä? Kuka elvyttäisi henkiin, kun makaisin
tiedottomana homevaurioisen vuokrayksiön lattialla jossain
harmaassa kaupunginosassa?

Uskomatonta kyllä olosuhteet voivat pakottaa ihmisen
ottamaan itseään niskasta kiinni oikein kunnolla. Reipastu-
maan, kuten minua käskettiin murrosikäisenä työharjoittelu-
viikolla tekemään, mistä osasin ottaa opiksi vasta nyt.

Reipastuin kertaheitolla; ryhdyin tuumasta toimeen. Laa-
din listan asioista, joita halusin tehdä elämässäni mutta jois-
ta olin jostakin syystä lakannut unelmoimasta. Laitoin lis-
talla olevat asiat tärkeysjärjestykseen. Halusin asua maalla.
Tahdoin puutarhan hoidettavakseni. Ja oman hevosen pe-
rään olin haikaillut aina hamasta lapsuudesta saakka. Halu-
sin myös laihtua. Elää terveellisemmin. Rakastua uudelleen.
Ehkä yrittää myös hankkia lapsia ennen kuin oli liian myö-
häistä.

Kun minulle alkoi hahmottua, mitä elämältä tässä vaihees-
sa oikeasti halusin, asiat alkoivat yhtäkkiä rullata. Ihmeitä
alkoi tapahtua. Ahdistavan lähiöyksiön sijaan sain käsiini

pienen vuokramökin maaseudulta. Siinä oli kolme huonetta, keittiö ja pieni puutarha, ja se sijaitsi vain vartin ajomatkan päässä työpaikaltani.

Ja mikä parasta, pihapiiristä löytyi hevostalli. Pian asuin maaseudulla juuri niin kuin olin unelmoinut – hevosten, tallikissojen, koirien ja kanojen ympäröiminä. Aamuisin sain herätä bussien kirsunnan sijasta hevosten hirnuntaan niiden kirmatessa ulos laitumelle aivan ikkunani taakse. Kaupungin valot olivat silti tarpeeksi lähellä, jos niitä tulisi ikävä.

Suurella maatilalla sijaitseva, entisajan palvelusväkeä varten rakennettu mökki oli – ja on – maailman täydellisin väliaikainen asumus ja kuin räätälöity minulle. Eikä siinä vielä kaikki. Lempihevoseni, vanha työhevonen, jolla olin ratsastellut vuoden päivät, oli myytävänä. Sen kummemmin aikaimmista ostin hevosvanhuksen omakseni, ja se muutti välittömästi luokseni. Ei sentään sisälle mökkiin, mutta parinkymmenen metrin päässä sijaitsevaan talliin. Äkkiä en ollutkaan vain eronnut nainen keski-ään kynnyksellä vaan hevosomistaja, maaseudun asukki ja puutarhamestari.

Päivittäinen ratsastelu on saanut kilot karisemaan ja tehnyt lihaksistani vähintään yhtä muhkeat kuin hevosellani. Olkipaalien raahaaminen tallinvintiltä ja alituinen lannanluonti ovat puolestaan saaneet kuntoni kohoamaan niin, etten hengästy edes juostessani työpaikan rappuja ylös ollessani myöhässä vartin ajomatkan venyttyä huonon kelin vuoksi kaksinkertaiseksi.

Eipä idyllistäni paljon mitään puutukaan. Varsinkaan kun elämäni on myös ilmestynyt uusi tuttavuus: mies joka rakastaa hevosia, Skoonen tasaista maaseutua – ja minua. Kaikki nämä kokemani asiat saavat minut jälleen uskomaan elämään, unelmien toteutumiseen ja uusien alkujen tuottamaan voimaan.